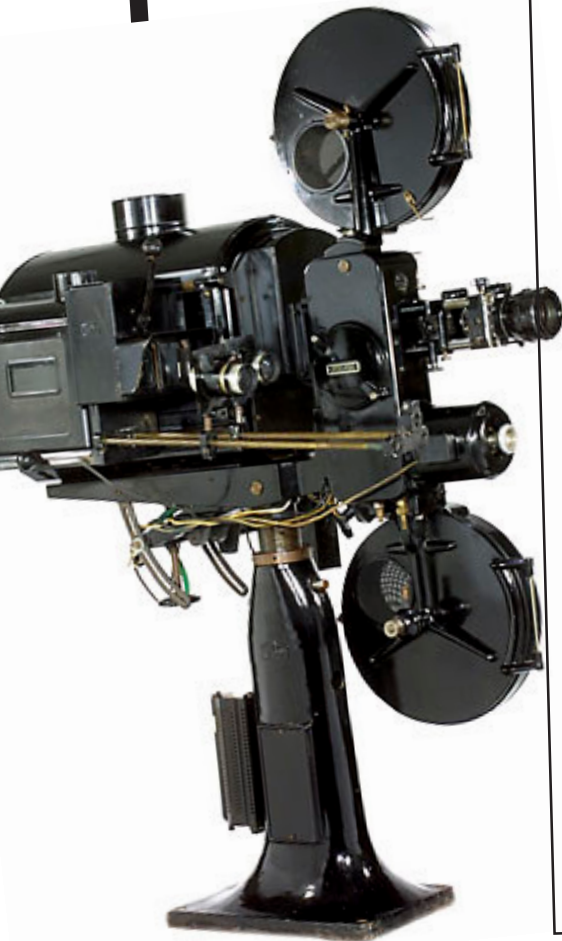
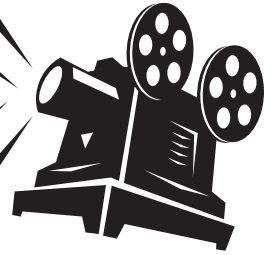

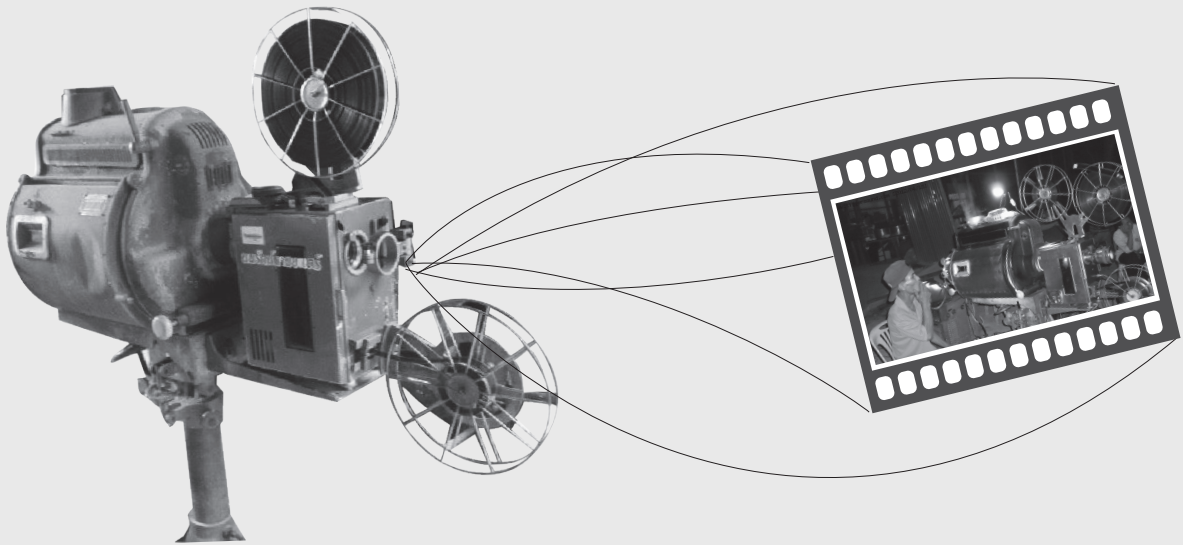
จากหนังสือพิมพ์ สู่นิตยสาร-อนุรักษ:

[ลมหายใจสุดท้ายของ หนังกลางแปลงในภาคใต้]

ณ ปัจจุบันในขณะที่คุณรับชมละครต่างๆ ผ่านทางหน้าจอโทรทัศน์ภายในบ้านพร้อมกับคนในครอบครัว คุณมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง เวลาที่คุณดูภาพยนตร์หรือละครผ่านทางหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ที่เรียกกันว่าคอมพิวเตอร์ภายในห้องนอนหรือห้องทำงานของคุณ คุณมีความรู้สึกเช่นไร และในระหว่างที่คุณกำลังนั่งชมภาพยนตร์จอยักษ์อยู่ภายในโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ มีเก้าอี้หุ้มหนังที่มียกสลับกันไปท่ามกลางผู้คนที่คุณรู้จักบ้างไม่รู้จักบ้างหรือคุณอาจไม่รู้จักรใครเลย คุณมีความรู้สึกอย่างไร แล้วความรู้สึกนั้นมันจะเหมือนกันไหม กับเวลาที่คุณนั่งดูผ่านทางโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้าน

หากถามย้อนกลับไปว่าในขณะที่คนสมัยก่อนสามารถรับชมภาพยนตร์ผ่านทางจอผ้าสีเหลี่ยมสีงาวผืนใหญ่ได้ตามงานวัดนั้น พวกเขาจะมีลักษณะการชมอย่างไร และจะมีความรู้สึกเช่นไร คุณคิดว่าความรู้สึกนั้นจะเหมือนหรือแตกต่างกับการดูละครผ่านทางโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ หรือโรงภาพยนตร์ในปัจจุบันหรือไม่อย่างไร

กำเนิดหนังและการฉายหนัง

เมื่อมีการจัดฉายภาพยนตร์เกิดขึ้นครั้งแรกของโลกที่กรุงปารีสประเทศฝรั่งเศส หลังจากนั้นประมาณ 2 ปี ในช่วงตอนปลายของรัชกาลที่ 5 ตอนต้นของรัชกาลที่ 6 ได้มีการนำภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทยทำให้คนไทยได้มีโอกาสชมเป็นครั้งแรก ถือได้ว่าเป็นนวัตกรรมความบันเทิงที่แปลกใหม่ของคนไทยสมัยนั้น โดยสถานที่ที่ใช้ในการฉายคือโรงละครหม่อมเจ้าอลังการ จะสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าในช่วงระยะเวลาที่มีการฉายภาพยนตร์ครั้งแรกของโลกเกิดขึ้น เพียงแค่ระยะเวลาไม่นานคนไทยก็สามารถที่จะได้เห็นได้ดูภาพยนตร์ ซึ่งสมัยนั้นเราถือได้ว่าประเทศไทยก็ได้มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่มีความรวดเร็วหรือพูดง่ายๆ ว่า “ทันโลก” หลังจากนั้นไม่นานก็ได้นำเอาภาพยนตร์ออกจัดฉายตามสถานที่โล่งแจ้ง และนี่ก็คือการนำเอาภาพยนตร์ที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์มาฉายตามสถานที่ต่างๆ และคนไทยเรียกมันว่า “หนังฉายกลางแปลง”

หลังจากนั้นหนังฉายกลางแปลงก็เป็นมหรสพที่คนไทยให้ความนิยมชมชอบ ในสมัยก่อนหนังฉายกลางแปลงไม่ได้เป็นแค่มหรสพที่ให้แต่ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่จำเป็นในการดำรงชีวิตก็คือ การรับรู้ข่าวสารต่างๆ ทั้งข่าวสารในประเทศและข่าวสารจากต่างประเทศผ่านหนังหรือภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของวิถีชีวิตการเป็นอยู่หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ หนังฉายกลางแปลงก็ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพให้คนสมัยก่อนได้เห็น ได้รู้ถึงวิถีชีวิตการการเป็นอยู่ของคนในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงความเจริญรุ่งเรือง และสิ่งอื่นๆ ทำให้คนไทยในอดีตนั้นมีวิสัยทัศน์ในการมองโลกที่กว้างไกล สามารถจินตนาการผ่านภาพและเสียงจากหนังกลางแปลงได้อย่างที่ไม่ต้องออกไปเห็นกับตา

หากมองกลับมาถึงสังคมไทยในปัจจุบัน ลองไปถามเด็กๆ ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาว่าเคยเห็นหรือรู้จักหนังกลางแปลงหรือเปล่า เด็กหลายคนคงตอบกลับมาด้วยคำถามว่า

“มันคืออะไร? มันเป็นอย่างไร? หนูไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จักเลยละ” น่าแปลกใจใหม่ละว่าสิ่งที่เคยมีบทบาท มีความสำคัญกับคนสมัยก่อน เมื่อถามเด็กรุ่นลูกรุ่นหลานเด็กกลับไม่รู้จั๊กมันเลย

การเปลี่ยนแปลงของเครื่องฉายหนังกลางแปลง

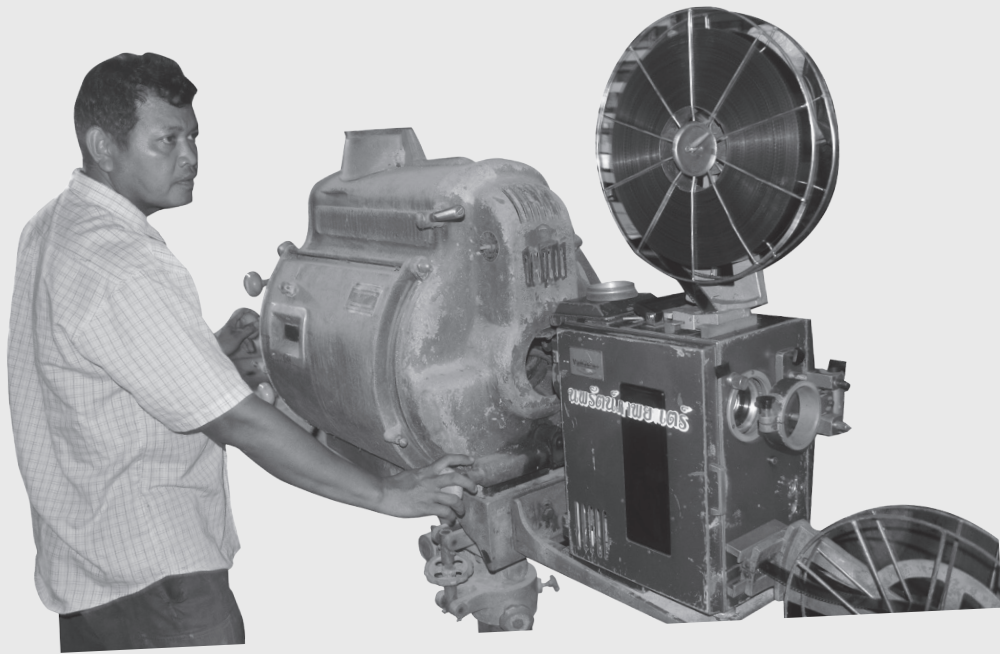
ภาพและเสียงที่ทำให้คนดูหลงใหลไปกับเรื่องราวบนจอภาพที่ถูกฉายออกมาทางด้านหลังคนดูนั้นเป็นมาอย่างไร

ในสมัยช่วงแรกๆ ที่มีหนังกลางแปลงเกิดขึ้น เครื่องฉายหนังกลางแปลงก็จะมีรูปแบบเล็กๆ มีความกะทัดรัดซึ่งอาจเรียกได้ว่ารูปแบบฉบับกระเป๋าทัวร์ ในบางครั้งเครื่องฉายหนังกลางแปลงรูปแบบนี้ก็ได้ถูกนำไปใช้เป็นส่วนในการจัดการศึกษา จากคำบอกเล่าของนายสัตยากรกล่าวว่า “ในสมัยก่อนก็ที่พ่อจำได้ก็มีลุงชา (คนฉายหนัง) แก่ได้ชื่อเครื่องฉายหนัง และสมัยนั้นเครื่องฉายหนังรุ่นนั้นเขาเรียกว่าเครื่องฉายหนังสิบหก จะต้องใช้เสียงคนพากย์ข้างนอก เครื่องมันจะติดกันหมดจะมีหัวเครื่องฉายและก็มีหัวไฟเล็กๆ ที่ให้แสงอยู่ข้างหลังเครื่อง” เครื่องฉายหนังมีขนาดที่เล็กใช้พลังงานไฟฟ้าน้อยเพราะหนังกลางแปลงจะถูกนำมาฉายตามหมู่บ้าน เป็นส่วนใหญ่ สมัยนั้นหมู่บ้านชนบทในประเทศไทยยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ต้องอาศัยเรื่องปั่นไฟฟิล์มที่บันทึกเรื่องราวที่นำมาฉาย เพื่อให้ความสุขแก่คนดูนั้นจะมีขนาด 16 มิลลิเมตร หรือเรียกกัน

ว่าหนังสิบหก หนังสิบหกไม่สามารถบันทึกเสียงไว้ในเนื้อฟิล์มได้ จะต้องมีการพากย์เสียงข้างนอก เราเรียกคนพากย์หนึ่งว่า “นักพากย์” และจุดนี้เองที่ทำให้หนังสิบหกมีมนต์เสน่ห์ทำให้ผู้คนจดจำและเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับนักพากย์กับหนังกลางแปลง เมื่อวิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีเกิดขึ้นก็มีการนำเทปคลาสสิกมาใช้แทนเสียงพากย์สด โดยการบันทึกเสียงจากนักพากย์เพียงครั้งเดียว นี่ก็เป็นอุปกรณ์ที่เพิ่มเข้ามาในส่วนเครื่องฉายหนังกลางแปลง แต่ในขณะที่เดียวกันสิ่งที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ก็ได้เลือนหายไปจากหนังกลางแปลง นั่นก็คือนักพากย์หนังกลางแปลง ยังคงเหลือไว้แก่นักพากย์ดังๆ เพื่อพากย์เสียงลงสู่เทปคลาสสิกเท่านั้น

หลายสิ่งหลายอย่างเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงยกระดับไปในทางที่ดีขึ้น พื้นที่ในหมู่บ้านชนบทเริ่มมีไฟฟ้าเข้ามาใช้ หนังฉายกลางแปลงก็มีการปรับเปลี่ยนเช่นกัน ซึ่งนายสัตยากรกล่าวว่า

เครื่องฉายหนังแบบใช้ถ่าน (เครื่องอาก)

(ภาษาใต้) “พอไฟฟ้าเข้ามาถึงบ้านเราสมัยนั้นก็เริ่มมีคนซื้อเครื่องฉายหนังกันมากขึ้น แต่ว่าไม่ใช่เครื่องฉายหนังสิบหก จะเป็นเครื่องฉายหนังแบบใหม่เขาเรียกว่าเครื่อง ‘อาก’ เพราะบริษัทได้ผลิตฟิล์มหนังสามสิบห้าขึ้นมา หนังสิบหกก็ได้สูญไปเขาก็ได้เปลี่ยนเครื่องฉายสิบหกมาเป็นเครื่องอาก”

การพัฒนาปรับปรุงระบบของเครื่องฉายหนังกลางแปลงจะต้องพัฒนาเพื่อตอบสนองประสาทสัมผัสของคนดู ไม่ว่าจะเป็นด้านความคมชัดของภาพ ความดังของเครื่องขยายเสียงที่จะต้องทำให้คนดูประทับใจ ขนาดของจอที่ใหญ่ขึ้นทำให้เครื่องฉายหนังกลางแปลงใช้กำลังไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น เตาที่ใช้ผลิตแสงก็เป็นตัวสำคัญที่ทำให้ภาพที่ออกมามีความคมชัด แต่ก่อนหน้านี้อาจจะใช้ในรูปแบบของถ่านเป็นลักษณะเหมือนแท่งดินสอไม้ยาวประมาณ 1 ฟุต เวลานำหัวบวกลและหัวลบของถ่านทั้งสองก้อนมาชนกันจะเกิดแสงมหาศาล แต่ในปัจจุบันหาได้ยาก ส่วนใหญ่คนที่ทำหนังกลางแปลงนิยมใช้เตาแบบหลอดไฟ (หลอดซินอล) ที่มีพลังงาน

แสงมากกว่าและสะดวกกว่าสำหรับการฉายหนัง

หากใครได้ดูหนังกลางแปลงในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าเมื่อหนังเริ่มฉายจะไม่มีกราดตอน จะไม่เหลือเพียงแต่เสียงกับจอสีขาวที่ไม่มีภาพ ให้คนพบและสัมผัส เพราะได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเครื่องฉายหนังเพื่อให้คนดูได้อรรถรสในการดูหนังอย่างไม่ขาดตอน

หากใครดูหนังไทยบ่อยๆ จะเห็นว่าหนังส่วนใหญ่จะมีฉากเกี่ยวกับหนังกลางแปลงอยู่ด้วย บางในเรื่องอาจมีภาพให้เห็นเครื่องฉายหนังอย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นเครื่องที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์หรือว่าเครื่องที่ฉายหนังกลางแปลงก็ตาม เพื่อที่จะถ่ายทอดออกมาให้เด็กรุ่นใหม่ที่ยังไม่เคยเห็นหนังกลางแปลงได้เห็น และบางเรื่องอาจถ่ายทอดถึงเครื่องฉายหนังที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์หรือโรงหนัง ผู้สร้างหนังคงจะมีจุดประสงค์เพื่อให้รู้และเข้าใจว่าเครื่องฉายหนังก็ยังคงฉายแบบใช้ฟิล์มเหมือนกับเครื่องฉายหนังสมัยก่อน

“เมื่อบอกกับเด็กสมัยใหม่ว่าหนังเรื่องนี้มี

หกม้วน เด็กหลายคนก็ต้องงงๆ แล้วพูดว่าหนังเรื่องนี้ยาวจัง ที่บ้านมีแค่สองม้วนหรือสองแผ่นเอง และทุกครั้งจะต้องอธิบายให้เด็กๆ ที่ให้ความสนใจและเข้ามาถาม หกม้วนที่ว่าคือเป็นฟิล์มหนังที่ใช้กับเครื่องฉายบนโรงหนังและเครื่องหนังกลางแปลงเด็กๆ คงอาจคิดว่าเป็นแบบโปรเจกเตอร์ แต่ในบางครั้งผู้ใหญ่บางคนก็ยังคงคิดว่าหนังที่ฉายในโรงภาพยนตร์ไม่ได้ฉายด้วยฟิล์มแล้ว”

นายสัญญาเล่า

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีจะมีการก้าวหน้าสักเพียงไร หนังในโรงภาพยนตร์กับหนังกลางแปลงก็คงใช้เครื่องฉายแบบใช้ฟิล์มอยู่ ซึ่งทำให้หนังฉายกลางแปลงยังคงมีฟิล์มหนังใหม่ๆ ฉายอยู่ในอนาคต หากโรงภาพยนตร์ได้ยกเลิกการฉายหนังด้วยเครื่องฉายแบบใช้ฟิล์มแล้วหันมาใช้เครื่องฉายแบบดิจิทัลที่ไม่ต้องใช้ฟิล์ม หนังฉายกลางแปลงที่ยังคงใช้เครื่องฉายแบบฟิล์มอยู่ก็คงจะไม่มีฟิล์มหนังเรื่องใหม่ๆ ฉาย จะมีก็แค่ฟิล์มหนังเก่าๆ ให้นำมาวนเวียนเปลี่ยนฉายจนกว่ามันจะเปื่อยขาด เมื่อถึงเวลานั้นคงจะมีโอกาสน้อยมากที่จะมีคนมาดูหนังกลางแปลงและหนังกลางแปลงก็คงจะค่อยๆ เลือนหายไป ถ้าจะมีให้เห็นก็คงจะเป็น การจัดฉายในแบบฉายหนังกลางแปลงย้อนอดีตเพื่อสร้างในบรรยากาศเก่าๆ แบบผู้โยยหาอดีตนั่นเอง

เคล็ด (ไม่) ลับของการฉายหนังกลางแปลง

คนที่ฉายหนังกลางแปลงก็ถือเป็นบุคคลเบื้องหลังที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้คนดูหลงใหลไปกับภาพและเสียงซึ่งถือเป็นมนต์เสน่ห์ของหนังกลางแปลง เพราะการฉายหนังแต่ละครั้งคนฉายจะต้องนำฟิล์มของหนังที่ฉายเสร็จแล้วมากรอกกลับเหมือนเดิม การกรอกฟิล์มหนังก็จะต้องมีเคล็ดลับวิธีการกรอกที่

ถูกต้อง เพราะถ้าหากกรอกผิดจะทำให้หนังที่ฉายออกมานั้นไม่เกิดเสียง หรือฟิล์มหนังที่กรอกผิดนั้นจะทำให้หนังที่ฉายออกมามีลักษณะเป็นภาพกลับหัว ซึ่งการนำฟิล์มใส่เข้าไปในหัวเครื่องฉายนั้นจะวางฟิล์มในลักษณะกลับหัว เลนส์ของเครื่องฉายจะเป็นตัวทำให้ภาพที่ฉายขึ้นบนจอเป็นภาพแบบปกติหนังแต่ละเรื่องจะมีความยาวประมาณ 6 ม้วนหนังที่มีเนื้อเรื่องมากความยาวสูงสุดจะไม่เกิน 9 ม้วน จากคำบอกเล่าของนายสัญญา ก็กวัน นักฉายหนังกลางแปลงชาวนครศรีธรรมราช เล่าว่า “หนังที่มีความยาวมาก ส่วนใหญ่จะเป็นหนังแนวประวัติศาสตร์ที่เคยนำมาฉายก็จะเป็นเรื่อง สุริโยทัย ตำนานสมเด็จพระนเรศวร”

คนฉายหนังจะต้องมีความชำนาญเป็นพิเศษ เพราะการฉายหนังกลางแปลงต้องเน้นถึงคุณภาพของการฉาย จุดที่คนฉายจะต้องเน้นเป็นพิเศษคือการเปลี่ยนม้วนหนังในแต่ละม้วน ซึ่งจะต้องทำในขณะที่หนังกำลังฉายอยู่ คนฉายจะต้องกะประมาณความยาวของฟิล์มที่ฉายอยู่ในการที่จะสาวฟิล์มออก (เป็นขั้นตอนหนึ่งในการเปลี่ยนม้วนหนัง) แล้วนำฟิล์มม้วนต่อไปมาต่อเพื่อฉายลงสู่จอ ถ้าหากคนฉายหนึ่งทำการเปลี่ยนม้วนหนังช้าก็ทำให้หนังที่ฉายขาดตอน และถ้าหากไม่มีความชำนาญในการเปลี่ยนม้วนหนัง อาจทำให้ฟิล์มหนังขาดออกจากกันหรือทำให้ฟิล์มเข้าไปจุกอยู่ในเครื่องฉาย ซึ่งถ้าเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้เครื่องฉายหนังพังได้

อย่างไรก็ดี ความต่อเนื่องของภาพเคลื่อนไหวก็ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของเครื่องฉายด้วย นายสัญญาได้เล่าถึงวิธีการดูแลรักษาเครื่องฉายไว้ว่า “การฉายหนังนั้นจะต้องทำการดูแลรักษาหัวเครื่องฉายด้วยโดยการหมั่นดูแลทำความสะอาด

นายสัญญา สอนเทคนิควิธีการกรอหนัง

การกรอหนัง

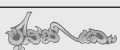
ปิดฝูลงหลังใช้งานทุกครั้ง และจะต้องใส่น้ำมันหล่อลื่น ก่อนฉายทุกครั้งด้วย เพื่อช่วยลดการเสียดสีของเฟืองเครื่องฉาย จึงจะช่วยยืดอายุการใช้งานของเครื่องฉายทำให้ใช้งานได้ยาวนานและสิ้นเปลืองมากขึ้น”

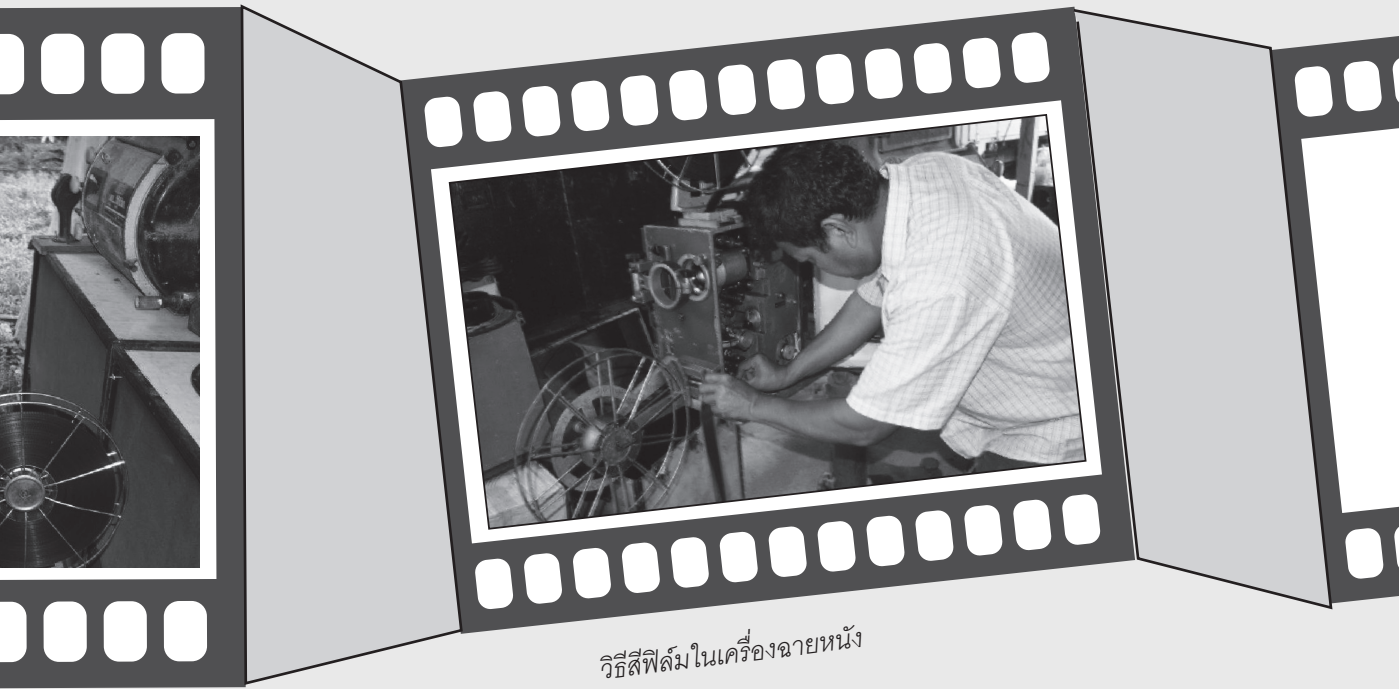
เครื่องฉายหนังที่ใช้เตาถ่านนั้นจะต้องมีการหมุนถ่านให้จ่อกันเพื่อให้เกิดแสง ถ้าคนฉายหนังหมุนถ่านไม่ตรงกับโฟกัสของแสงจะทำให้ภาพที่ฉายออกมานั้นไม่ชัด และเมื่อมีการเปลี่ยนม้วนหนังในแต่ละครั้งก็ต้องหมุนถ่านให้เวลาพอดีกับการเปลี่ยนม้วน บางครั้งต้องกลับมาหมุนในระหว่างการเปลี่ยนม้วนเพื่อไม่ให้แสงดับ มิฉะนั้นหนังที่ฉายออกไปจะมีแค่เสียงไม่มีภาพ ซึ่งการใช้เครื่องฉายหนังที่ใช้เตาถ่านเมื่อต้องเปลี่ยนม้วนจะสร้างความยุ่งยากให้กับคนฉายหนังเป็นอย่างมาก

นายสัญญาเล่าอีกว่า “การเปลี่ยนม้วนฟิล์มหนังแต่ละครั้งจะต้องมีคนหันมามองที่คนฉาย

ถ้าเป็นคนฉายหนังที่เพิ่งหัดใหม่หรือนานๆ ฉายครั้งก็จะมีอาการตัวสั่น ไม่มั่นใจ กลัวทำพลาด ซึ่งอาจทำให้ฟิล์มหนังที่เปลี่ยนหลุดและจะทำให้หนังหยุดฉาย”

ในยุคต่อมาก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องฉายหนังจากที่เป็นเตาถ่านก็เปลี่ยนมาใช้แบบเตาหลอด ทำให้การฉายหนังมีคุณภาพมากขึ้น หนังที่ฉายก็จะฉายแบบไม่หยุดชะงัก แสงบนจอภาพก็ไม่วูบวาบ คนฉายจะรอทำการเปลี่ยนม้วนฟิล์มเพียงอย่างเดียว ระยะเวลาการฉายในแต่ละม้วนนั้นก็ประมาณ 15-20 นาที ซึ่งในระหว่างที่หนังกำลังฉายอยู่นั้น คนฉายหนังไม่จำเป็นต้องยืนเฝ้าอยู่ตลอดเวลา สามารถลงเดินไปไหนมาไหนได้ จะแตกต่างกับการใช้เครื่องฉายหนังแบบเตาถ่านที่ต้องคอยหมุนถ่านอยู่ตลอดเวลา แต่ลักษณะการฉายของเครื่องก็จะเหมือนเดิมทุกอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

วิธีใส่ฟิล์มในเครื่องฉายหนัง

ความรู้สึกของคนฉายหนัง

ความรู้สึกของคนฉายหนังที่มีต่อหนังกลางแปลง “คนฉายหนังส่วนใหญ่ก็จะชอบบรรยากาศของความสนุกสนานชอบฟังเพลงหรือเปิดเพลงให้คนอื่นฟัง ชอบมองผู้คนที่เดินเข้ามาในบริเวณที่เราตั้งเครื่องฉาย ชอบเวลาที่ได้เห็นผู้คนพูดคุยกันทักทายกันอย่างสนิทสนม ชอบเวลามองไปเห็นจอสีขาวที่สะท้อนภาพออกมา มันทำให้มีความรู้สึกผูกพัน และก็จะรู้สึกดีเมื่อเห็นคนที่มาดูหนังนั่งดูอย่างมีความสุข รู้สึกดีที่ได้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พวกเขามีความสุข แม้จะเป็นเวลาเพียงเล็กน้อย” แต่บางครั้งการทำงานแบบนี้ก็อาจถูกมองจากคนในสังคมว่า “ก็แค่เด็กฉายหนัง” ซึ่งทำให้พวกเขาหลายๆ คนรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

จากคำบอกเล่าของนายสัตยาภากล่าวว่า “ถึงแม้ในปัจจุบันหนังกลางแปลงจะไม่ค่อยได้รับความนิยมมากนัก แต่ผมก็จะยังคงทำอาชีพฉายหนังกลางแปลงต่อไปเรื่อยๆ เพราะผมรู้สึกผูกพันกับการทำหนัง

กลางแปลงที่ทำมานานกว่า 30 ปีแล้ว ผมไม่ได้ทำหนังกลางแปลงในเชิงธุรกิจแต่ผมทำหนังกลางแปลงในเชิงอนุรักษ์ครับ” นายสัตยาภายังบอกอีกว่า เขาอยากอนุรักษ์หนังกลางแปลงไว้ให้เด็กสมัยใหม่ได้ดู ได้รู้จัก เขาจะทำหนังกลางแปลงให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

กว่าจะเป็นหนังกลางแปลง

บริษัทโคลิเซียมฟิล์มเป็นบริษัทผลิตฟิล์มที่ถือลิขสิทธิ์ทั้ง 14 จังหวัดของภาคใต้ เป็นบริษัทที่หน่วยฉายหนังกลางแปลงทุกหน่วยในภาคใต้จะต้องไปเช่าฟิล์มหนังออกไปฉาย จากคำบอกเล่าของ นายสัตยาภาเล่าว่า “จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันคนที่ทำหนังกลางแปลงในภาคใต้แทบจะไม่ทำหนังกลางแปลงในเชิงธุรกิจ จะมีก็แค่เชิงอนุรักษ์ ซึ่งจะต่างจากภาคอีสานที่ยังมีการทำหนังกลางแปลงในเชิงธุรกิจ เนื่องจากบริษัทที่ให้เช่าฟิล์มหนังในภาคอีสานยังเปิดให้เช่าฟิล์มในราคาที่ไม่สูงนัก แต่ในขณะที่บริษัทที่เปิดให้เช่าฟิล์มหนังในภาคใต้มี

การตั้งราคาการเช่าฟิล์มหนังสูงกว่าภาคอีสานหลายเท่าตัว บางเรื่องถ้าเป็นเรื่องใหม่เป็นหนังทำเงินจะมีราคาสูงถึง 10,000 บาทต่อคืน ทำให้จำนวนของการนำหนังกลางแปลงออกฉายในภาคใต้นั้นน้อยลง”

ย้อนกลับมาไปช่วงปี พ.ศ.2530-2540 ในช่วงนั้น การเช่าฟิล์มไปฉายในแต่ละครั้งจะมีราคาที่ไม่แพง ในช่วงนั้นบริษัทยังมีการให้นำฟิล์มหนังออกไปฉายหรือฉายล้อมผ้า โดยไม่ตั้งราคาฟิล์มตายตัวแต่จะเป็น การแบ่งเปอร์เซ็นต์ตามรายได้ของแต่ละคืน ทำให้ผู้ทำหนังกลางแปลงสามารถฉายหนังเร่แบบธุรกิจได้ในระยะเวลาหนึ่ง นายสัญญายังเล่าอีกว่า “ผู้ทำหนังเร่ในช่วงนั้นจะมีการแข่งขันกันทางระบบของเครื่องฉายหนังเป็นอย่างมาก เพื่อเอาใจคอหนังหรือลูกค้า” เมื่อจำนวนของหน่วยฉายหนังกลางแปลงที่ออกเร่ฉายมีมากขึ้นทำให้คนดูในบางคืนน้อยลง จึงทำให้คนฉายหนังและ

บริษัทที่ให้เช่าฟิล์มหนังมีรายได้น้อยลงจนไม่คุ้มกับการลงทุนในการฉายหนังแต่ละคืน

เมื่อหลังจากปี พ.ศ. 2540 บริษัทยักษ์เล็กการให้เช่าหนังแบบแบ่งเปอร์เซ็นต์ แต่จะให้เช่าแบบคิดราคาต่อคืน และก็เริ่มกดราคาผู้ที่เช่าฟิล์มหนังโดยจะให้เช่าแต่หนังเก่า หรือหนังที่คนไม่ค่อยชอบดู ต่อมาราคาเช่าหนังก็ค่อยๆ เพิ่มสูงขึ้น เพราะในช่วงนั้นจะมีหนังในรูปแบบแผ่นดีวีดีเพิ่มเข้ามา

ผู้ที่ทำหนังกลางแปลงส่วนใหญ่จะยกเลิกการทำหนังกลางแปลงเพราะบริษัทเปิดให้เช่าฟิล์มโดยวิธีการคิดราคาเช่าต่อคืน และมีการโกงราคาเช่าที่สูงกว่าปกติหลายเท่าตัว ยิ่งเป็นฟิล์มหนังใหม่ราคาก็จะยิ่งสูงขึ้น บางเรื่องมีราคาสูงเกินความเป็นจริง คนทำหนังกลางแปลงจึงไม่สามารถเช่าหนังใหม่ๆ ไปฉายได้ และเมื่อนำหนังเก่าไปฉายก็ส่งผลให้ในแต่ละคืนมีคนมาดูน้อยมากเพราะหลายคนเคยดูแล้ว ถ้าใครไม่ค่อยจะมี อีกทั้งยังไม่ค่อยมีเจ้าภาพรับหนังไปฉาย จึงทำให้มีรายได้น้อยลงกว่าเดิมมาก ทำให้หนังกลางแปลงถูกมองว่าเป็นส่วนเกิน จะรับมาฉายทำไมเมื่อไม่มีคนดู

ในขณะที่ภาคอีสานหรือภาคอื่นๆ ยังมีการรับหนังการแปลงมาฉายตามงานวัดหรืองานต่างๆ แม้

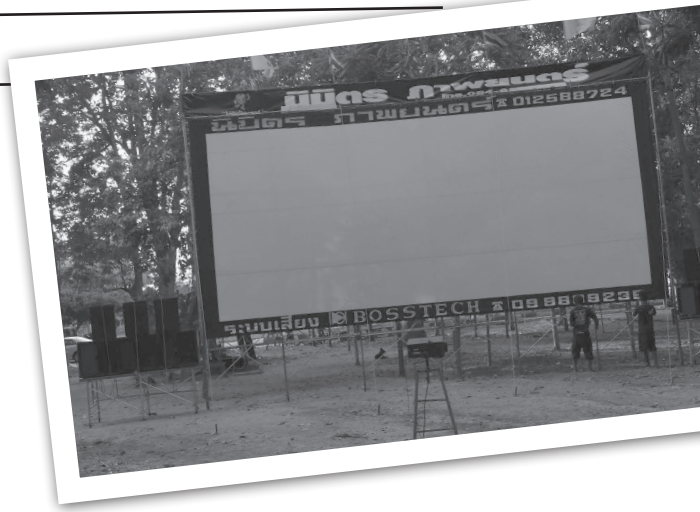

กระเป๋าสีฟิล์มหนัง

หลายแห่งราคาที่ได้รับงานเท่ากับงานหนังกลางแปลง ในภาคใต้ แต่คุณภาพของหนังจะต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่วนใหญ่เป็นหนังที่เพิ่งออกจากโรงภาพยนตร์ ทำให้ในแต่ละครั้งก็นำไปฉายมีคนมาดูเยอะพอสมควร ทำให้เจ้าภาพพึงพอใจในความสนุกและความใหม่ที่นำเสนอของหนังและปริมาณคนดู เจ้าภาพที่รับหนังกลางแปลง ก็เพราะชอบบรรยากาศและชอบที่ไม่ทำให้เกิดความวุ่นวายซึ่งไม่เหมือนกับดนตรีหรือมหรสพอื่นๆ แต่ในเมื่อหนังกลางแปลงที่รับมามีแต่หนังเก่าฉายถ้าจะเป็นหนังใหม่ราคาก็แพง มีน้อยนักที่เจ้าภาพจะเลือกนำหนังใหม่มาฉาย (หนังที่ยังไม่ออกดีวีดี) เพราะเมื่อฟิล์มมีราคาสูงมาก การรับหนังก็จะมีราคาสูงตามไปด้วย จากที่เคยรับหนังกลางแปลงเจ้าภาพก็หันไปเลือกมหรสพที่คนดูนิยมและเป็นการช่วยเหลือศิลปิน เช่น หนังตะลุง มโนราห์ ลิเก ซึ่งมหรสพประเภทนี้ไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายเพราะเป็นการแสดงออกถึงศิลปวัฒนธรรม

ในส่วนของการราชการก็ยังคงเห็นถึงความสำคัญของหนังกลางแปลง เพราะในวันที่ 5 ธันวาคม หรือวันที่ 12 สิงหาคม ของทุกปี จะมีการนำหนังฉายกลางแปลงไปฉายเทิดพระเกียรติที่หน้าเมืองทุกจังหวัด ในสมัยก่อนจะมีบริษัทเอกชนรับไปฉาย หากไม่มีใครรับไปฉายคนฉายก็นำหนังกลางแปลงไปฉายเทิดพระเกียรติเอง ในปัจจุบันจะมีหน่วยราชการมารับไปฉาย นายสัญญา เล่าว่า “ในปี พ.ศ.2553 มีการสร้างหนังเพื่อฉายเทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยจัดฉายในวันที่ 5 ธันวาคม 2553 มีการฉายหนังกลางแปลงเทิดพระเกียรติในทุกจังหวัดของประเทศไทย”

การฉายหนังและดูหนังกลางแปลงที่เปลี่ยนไป

เมื่อเสียงประกาศจากลำโพงฮอนของรถหนังกลางแปลงเริ่มดังขึ้น “วันนี้คืนนี้ฉายที่นี้แน่นอน” คนฉายหนังก็เร่งรีบติดตั้งเครื่องฉายหนังเพื่อแข่งขันกับเวลาที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ แสงแดดอ่อนๆ ในยามเย็นก็ค่อยๆ เลือนหายไป ในขณะที่ผู้คนก็กำลังรีบทำภารกิจของตัวเองอย่างลुकี้ ลุกลอน ด้วยความดีใจที่ค่าคืนนี้มีหนังกลางแปลงมาตั้งฉายในหมู่บ้านของตนเอง

จากคำบอกเล่าของนายสัญญา เล่าว่า “บรรยากาศของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าในช่วงที่บ้านเรือนเกือบทุกหลังยังไม่มีโทรทัศน์ไว้ดูภายในบ้าน หนังเร่ในช่วงนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญของคนในบ้านนอก ในยุคนั้นหนังฉายกลางแปลงส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้า คนทำหนังกลางแปลงส่วนใหญ่ไม่จำเป็นต้องรับงาน เพราะในช่วงนั้นหนังกลางแปลงสามารถเปิดฉายล้อมวิก โดยเก็บเงินจากคนที่เข้ามาชม พอที่จะสามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้”

แสงจากตะเคียงหรือไฟฉายที่พุ่งตรงมายังสถานที่ฉายหนังกลางแปลงราวกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ เสียงผีเท้าที่รับก้าวเข้ามาด้วยความ

รับเร่ง เสียงประกาศจากหน้าวิกหนังที่พูดเร้าอารมณ์ ทำให้ผู้คนเข้าสู่ภายในโรงภาพยนตร์ชั่วคราวที่กันด้วยผ้าหรือทางมะพร้าวเร็วขึ้น “เร่เข้ามาเร่เข้ามา มาถึงกันแล้วกรี๊ดกรี๊ดเข้าสู่อุปกรณ์ในเพื่อจับจองที่นั่งให้เหมาะกับสายตาของท่านเพื่อดูภาพยนตร์ในค่ำคืนนี้” ฉลนเสียงทักทายปราศรัยของผู้คนหน้าวิกหนัง รอยยิ้มที่มอบให้กันอย่างมีความสุขซึ่งเป็นภาพที่น่าจดจำอย่างยิ่ง

ในสมัยปัจจุบันภาพเหตุการณ์ความรู้สึกเหล่านี้อาจยากที่จะสัมผัสได้แล้ว แม้กระทั่งงานวัดหรืองานสวนสนุกต่างๆ ก็มีแต่การชกต่อยกันทะเลาะกันหน้าเวทีคอนเสิร์ตของวัยรุ่น ซึ่งเป็นภาพที่น่ากลัวและน่าเศร้าสลดใจ เมื่อเปรียบเทียบวิถีชีวิตของคนในสมัยก่อน นี่คือการเปลี่ยนแปลงไปของวิถีชีวิตของคนในสังคมปัจจุบัน

แสงจากเครื่องฉายหนังที่ส่องขึ้นฟ้านั้นก็ป็นสัญลักษณ์บอกว่า เวลานี้ก็ถึงเวลาการฉายภาพยนตร์แล้ว คนที่อยู่ภายนอกให้รีบเข้าสู่ภายในเพื่อดูภาพยนตร์ (เครื่องฉายหนังสมัยนั้นจะเป็น

เครื่องฉายหนังสิบหก)

หลังจากเสียงเพลงสุดท้ายจบลงคนที่มาดูหนังก็เข้าสู่โรงภาพยนตร์ชั่วคราวเป็นที่เรียบร้อย หลังจากนั้นภาพยนตร์ตัวอย่างก็ฉายลงสู่จอภาพยนตร์ก่อนที่จะดูหนังเรื่องทุกคนที่อยู่หน้าจอหนังก็ต้องลุกขึ้นยืนตรงเมื่อได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมี เพื่อเป็นการแสดงความเคารพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเมื่อมองเห็นภาพที่พระเจ้าอยู่หัวของเราทรงพระราชกรณียกิจเพื่อปวงชนชาวไทยที่ฉายอยู่บนจอภาพยนตร์ สีหน้าทุกคนก็เต็มไปด้วยความปราบปลื้มยินดี เมื่อหันมองดูธงชาติที่กำลังปลิวไสวอยู่ด้านบนของจอ แวตตาของคนดูก็เต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เสียงหัวเราะเฮฮาด้วยความตลกของหนังที่ฉายได้สร้างบรรยากาศให้คนในวิกหนัง ให้เป็นกันเองมากยิ่งขึ้นจากคนรอบข้าง เสียงโห่เมื่อมีหนังขาดตอนหรือหยุดฉายด้วยเครื่องฉายหนังมีความขัดข้อง ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาของยุคนั้น สร้างความครึกครื้นภายในวิกหนังเป็นอย่างมาก

ก็ถือว่าเป็นบรรยากาศการนั่งดูหนังกลางแปลงในตอนหนึ่งที่ขาดหายไปไม่ได้ต้องเก็บมาเล่า

ปากที่ค่อยๆ เคี้ยวตัวตัมมือทั้งสองข้างก็ปาเปลือกถั่วใส่คนข้างๆ เป็นการหยอกล้อกัน บางคนก็นั่งจับจ้องดูหนังอย่างไม่วอกแวกสายตา อาจเป็นเพราะหนังที่ดูอยู่นั้นต้องเสียค่าบัตรผ่านประตู จากคำบอกเล่าของนายสัตยาภากล่าวว่า “ในช่วงที่ทุกคนเสรีจรรจิกจากการทำนา หนังฉายกลางแปลงตอนนั้นจะฉายกันจนถึงรุ่งสางของอีกวันหนึ่ง”

แม้ลมหนาวจะพัดมา อากาศจะหนาวเย็น หรือแม้กระทั่งน้ำค้างที่ร่วงหล่นลงก็ไม่ได้ถือเป็นอุปสรรคเลยสำหรับพวกเขา เพราะได้รับไออุ่นจากผ้าห่มที่นำมาเป็นเครื่องกันหนาว เสื้อที่นำมารองนั่ง และคนที่นั่งดูอยู่ข้างๆ ไม่ว่าจะป็นสามี ภรรยา ลูกเพื่อน หรือแฟน ทำให้พวกเขาสามารถนั่งดูหนังกลางแปลงได้จนถึงรุ่งสาง พอฟ้าสว่างพวกเขาก็พากันดูพระอาทิตย์ขึ้นตอนรับวันใหม่ที่สดใส

นายสัตยาภาได้เล่าไว้อีกว่า “หนังเร่สมัยก่อนจะตั้งหลักปักจอยกันเป็นเวลาหลายคืน จนกว่าคนดูหนังเริ่มน้อยลง นิยมเร่ฉายไปตามหมู่บ้านที่

เป็นจุดส่วนรวมของชุมชน”

คนในสมัยก่อนอยากให้มีหนังกลางแปลงฉายอยู่ในหมู่บ้านของพวกเขาหลายๆ ก็ได้ชวนกันมาดูหรือบางคนก็ได้สลับสับเปลี่ยนกันมาดู เพื่อให้หนังฉายได้ปักหลักในหมู่บ้านหลายๆ วัน ถือว่าเป็นการสร้างความสุขสนุกรื่นเริงให้กับคนในชุมชน

เมื่อความเจริญเข้ามาในหมู่บ้านชนบท บ้านทุกหลังเริ่มมี วิทยุ โทรทัศน์ หรือแม้กระทั่งเครื่องเล่นวีดีโอ บรรยากาศของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าก็เริ่มเลือนหายไป เหตุเพราะบทบาทที่ลดลง ภาพบรรยากาศจอผ้าสีขาวๆ ที่กันด้วยทางมะพร้าวหรือผ้ากั้นวิกหนังก็ยากที่จะพบเห็น

อย่างไรก็ตามบรรยากาศเหล่านี้ก็ไม่ได้เลือนหายไปเสียทีเดียว แต่จะกลายเป็นหนังกลางแปลงที่ไม่มีผ้ากั้นหรือทางมะพร้าวกันเป็นวิกหนัง จะมีแค่จอหนังกับเครื่องฉายหนัง ซึ่งบรรยากาศการนั่งดูส่วนใหญ่จะเป็นบรรยากาศของงานวัด ซึ่งเป็นงานฉายหนังฟรี

“ในช่วงนั้นหนังเร่จะไม่ค่อยออกฉายกันอีกแล้ว จะมีก็ส่วนน้อยด้วยปัจจัยหลายอย่างทำให้

สมัยก่อนการดูหนังกลางแปลงถือว่าเป็นสิ่งดีสิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้คนในหมู่บ้านที่ได้ดูหนังกลางแปลงเรื่องเดียวกันมีความรู้สึกนึกคิดคล้ายๆ กัน การดูหนังแต่ละเรื่องทำให้คนดูได้ข้อคิดได้คติเตือนใจอย่างมาก หนังกลางแปลงถือเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมสมัยก่อนเกิดความสงบสุขไม่ซึ่งดิซึ่งเด่น เพราะการที่ผู้คนที่ดูหนังเรื่องเดียวกันไปพร้อมๆ กัน ก็ทำให้คนดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่คล้ายๆ กัน ทำให้คนที่อยู่ร่วมกันมีข้อคิดและคติที่เหมือนกัน

ต้องรอเจ้าภาพให้มารับไปฉายในงาน แต่ก็มีอีกทางเลือกหนึ่งที่หนังฉายกลางแปลงสามารถฉายได้โดยไม่ต้องมีคนรับคือจะเป็นในรูปแบบของหนังชายยา” นายสัญญาเล่า

หนังกลางแปลงก็ได้เปลี่ยนแปลงมาสู่อีกบรรยากาศหนึ่ง ซึ่งก็ยังคงมีมนต์เสน่ห์ของหนังกลางแปลงเพราะหนังกลางแปลงก็ยังคงสร้างความบันเทิงให้ผู้คนที่ได้รับชมได้ในระดับหนึ่ง

หากต้องการดูหนังฉายกลางแปลงจะต้องรอให้วัดข้างบ้านมีงานหรืออาจมีหนังกลางแปลงมาฉาย การดูหนังกลางแปลงในงานวัดจะไม่มีกรังเงิน เก็บเงิน สามารถดูได้อย่างอิสระ หนังที่นำมาฉายเป็นหนังที่เคยฉายมาแล้วไม่ใช่หนังใหม่แต่ก็ไม่เก่ามากเกินไป ทำให้มีคนดูน้อยลงบรรยากาศของคนดูไม่ค่อยครึกครื้น เมื่อเทียบกับหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าสมัยก่อน ส่วนที่ทำให้คนดูเลือนน้อยก็อาจเป็นบรรยากาศในงานที่มีมหรสพมากมาย หรือแม้กระทั่งร้านค้า ของเล่นที่คล้ายสวนสนุกที่ดึงดูดความสนใจหนุ่มสาวได้มากกว่า

แต่ในขณะที่หนังฉายชายยาออกฉายหนังตามหมู่บ้านในชนบท ภาพที่เคยเห็นหรือจากคำบอกเล่าก็กลับมาให้เห็นอีกครั้งอาจจะไม่

เหมือนเดิมตรงที่หนังฉายชายยาไม่มีผ้ากันเป็นวิก แต่ภาพบรรยากาศการมานั่งดูหนังก็ยังคงเหมือนเดิมไม่ว่าจะเป็น การพูดคุย ทักทายของผู้คน ยายที่นั่งผิงขนมจากหรือแม้กระทั่งร้านขายของกินต่างๆ ในช่วงนั้นอาจไม่แสงตะเกียงเหมือนแสงหิ่งห้อยแต่จะเป็นแสงของไฟฉายกับแสงไฟจากรถมอเตอร์ไซด์แทน

จากคำบอกเล่าของนายสัญญาเล่าว่า ในช่วงปี พ.ศ.2549 มีเพื่อนที่ทำหนังกลางแปลงอยู่ที่ภาคอีสานได้นำหนังกลางแปลงมาฉายในรูปแบบหนังชายยา ได้มาฉายที่ภาคใต้และได้เข้ามาฉายในเขตของจังหวัดนครศรีธรรมราช ยานำมาขายจะเป็นยาแก้ปวดเมื่อย ยาสมุนไพรบำรุงร่างกาย ขายในราคาขวดละ 100 บาท ซึ่งจะเลือกสถานที่ฉายในที่กันดารห่างไกลความเจริญ ประชาชนในหมู่บ้านค่อนข้างเยอะ ส่วนใหญ่จะฉายตามหมู่บ้านมุสลิม ที่ทำการประมง มีการจัดฉายกันหลายคืนโดยมีตัวกำหนดอยู่ที่ยอดชายยาในแต่ละคืน เพราะเมื่อชายยาได้น้อยลง กำไรที่ได้ก็น้อยลง จึงต้องมีการเปลี่ยนสถานที่ฉายหนังใหม่

รูปแบบของหนังชายยาในครั้งนั้นก็ไม่ต่างกับหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าที่มีตัวกำหนดการฉายของ

แต่ละคืน หนังสือขายจะมีการประกาศให้คนในหมู่บ้านรู้เพียงครั้งเดียว เมื่อมีคนมาดูในคืนแรกก็จะได้บอกต่อๆ กันไปบรรยากาศของหนังสือขายจะมีความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองคือ เมื่อหนังสือขายได้ครึ่งเรื่องหรือคนดูกำลังมันจะมีเสียงให้ตั้งขึ้นด้วยความขี้ใจเมื่อหนังสือหยุดขายแต่เป็นบรรยากาศที่หลายคนต้องการสัมผัสแค่ได้มาให้หรือได้ฟังเสียงให้ก็พอแล้ว หลังจากนั้นเสียงประกาศจากรถหนังสือขายก็ประกาศดังขึ้นเพื่อขายยา คนที่ยากดูหนังสือก็รีบกันซื้อยา หากขายดีก็จะประกาศขายต่อในคืนต่อไป คนที่ยากให้หนังสือขายยาขายต่อในคืนต่อไปก็จะช่วยกันซื้อ ซึ่งเป็นเคล็ดลับของหนังสือขายยา

สมัยก่อนการดูหนังสือกลางแปลงถือว่าเป็นสิ่งดีสิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้คนในหมู่บ้านที่ได้ดูหนังสือกลางแปลงเรื่องเดียวกันมีความรู้สึกนึกคิดคล้ายๆ กัน การดูหนังสือแต่ละเรื่องทำให้คนดูได้ข้อคิดได้คติเตือนใจอย่างมาก หนังสือกลางแปลงถือเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมสมัยก่อนเกิดความสงบสุขไม่ชิงดีชิงเด่น เพราะการที่ผู้คนได้ดูหนังสือเรื่องเดียวกันไปพร้อมๆ กัน ก็ทำให้คนดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่คล้ายๆ กัน ทำให้คนที่อยู่ร่วมกันมีข้อคิดและคติที่เหมือนกัน บางครั้งหากคืนไหนที่ใครไม่ได้ไปดูหนังสือกลางแปลงก็จะมีคนที่บ้านหรือเพื่อนบ้านที่ไปดูมาเล่าให้ฟัง ประมาณว่า *เมื่อคืนไปดูหนังสือกลางแปลงมา ในเรื่องมีตากับยายที่เลี้ยงหลานโดยลูกสาวทิ้งไว้ให้เลี้ยง นำเอ็นดูมาก* บางครั้งการเล่าของผู้เล่านั้นอาจทำให้คนที่ฟังเข้าใจอารมณ์มากกว่าการไปนั่งดูหนังสืออีก นายสัญญาเล่า

เมื่อสังคมบ้านเมืองในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลง

อ้างอิง

สัมภาษณ์ สัญญา กิ่งหวั่น, 2 กันยายน 2555.

พัฒนา วิถีชีวิตของคนในสังคมก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปเหมือนกัน แม้กระทั่งการดูหนังสือของคนในปัจจุบันก็สามารถดูผ่านหน้าจอโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์ก็มีความเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างไปจากเดิม ในบางครั้งการดูหนังสือสมัยก่อนอาจจะเน้นด้านบรรยากาศแต่ในปัจจุบันคนดูเน้นไปที่ตัวบทหรือเนื้อเรื่องมากกว่า

เมื่อบทบาทของคนดูเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหนังสือกลางแปลงก็คงจะเปลี่ยนแปลงสู่เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ตอบสนองคนดูได้ดีกว่าและทันสมัยทันสมัยกว่าว่าจะเป็นในรูปแบบของหนังสือแผ่นหรือหนังสือที่นิยมโหลดกันทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้การดูหนังสือสามารถดูง่ายขึ้นและรวดเร็วจะดูเวลาไหนที่ไหนก็ได้

บทสรุป

จอภาพยนตร์ที่ตั้งอยู่ในโรงภาพยนตร์ เป็นจุดรวมความสนใจของคนที่เข้ามาดู ก็คงไม่ต่างไปจากจอหนังสือกลางแปลง แก้อ้อเบาๆ นุ่มๆ ในโรงภาพยนตร์ก็คล้ายกันกับสื่อที่ผู้คนในสมัยก่อนนำมาปรองนังเพื่อดูหนังสือกลางแปลงแอร์เย็นๆ ในโรงภาพยนตร์ก็คงไม่เย็นสบาย ให้ความรู้สึกดีได้ไม่เท่ากับลมหนาว ที่พัดผ่านเวลานั่งดูหนังสือกลางแปลงที่มีดวงดาวพรารระยับอยู่บนฟากฟ้า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏให้เราได้ในปัจจุบัน ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงมาจากอดีตทั้งนั้น

เมื่อกาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนไป สิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้ก็ย่อมต้องเปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะเป็นอายุที่มากขึ้น ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้น หนังสือกลางแปลงก็เช่นกัน เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ยุคสมัย และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป